

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/27/2017
Identifikačné číslo spisu: 3016200232
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3016200232.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu) : MAGNUS gallery s. r. o., so sídlom Ďurgalova 2, 831 01 Bratislava, IČO: 36 665 398, právne zastúpeného: advokátska kancelária Hulín s.r.o., so sídlom Hurbanova 20, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100017634/2016 zo dňa 5.1.2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/11/2016-67 zo dňa 23.11.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/11/2016-67 zo dňa 23.11.2016 m e n í tak, že rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 100017634/2016 zo dňa 05.01.2016 z r u š u j e a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na plnú náhradu trov konania na krajskom súde a kasačnom súde

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „správny súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 13S/11/2016-67 zo dňa 23.11.2016 zamietol žalobu žalobcu podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. (Správny súdny poriadok) a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100017634/2016 zo dňa 5.1.2016, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 20934426/2015 zo dňa 5.10.2015, ktorým podľa § 58 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (Daňový poriadok) žalobcovi určil rozdiel dane 5.967,97 € za zdaňovacie obdobie jún 2014 z dôvodu porušenia § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH (ďalej len „zákon o DPH“) tým, že neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre uplatnenie práva na odpočítanie dane z prijatých dodávok tovaru a služieb, ktoré mala zrealizovať spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka.

3. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že medzi účastníkmi konania zostala spornou otázka, okolnosť, či spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka bola aj skutočným dodávateľom stavebných prác a opráv PC sieti pre žalobcu podľa sporných faktúr.

4. Krajský súd ďalej uviedol, že oprávnený zástupca dodávateľskej spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka, C. Q. vo svojich výpovediach prezentoval zdaniteľné obchody so žalobcom. Ich reálnu existenciu preukazoval tvrdením o ich výkone v období od januára do marca 2014. Nakoľko spoločnosť FENICIA LLC. nemala vlastných zamestnancov, práce realizovala cez Ľ. O., ktorý ich dodanie pre menovanú spoločnosť ale poprel. Ešte v ten istý deň, keď sa konal výsluch svedka Ľ. O., ktorého sa zúčastnil aj zástupca žalobcu, svedok C. Q. telefonicky kontaktoval správcu dane. V telefonáte uviedol, že si spomenul, že spoločnosť FENICIA LLC. realizovala práce nie cez Ľ. O., ale prostredníctvom I. C.. Posledný menovaný síce vo svojej výpovedi potvrdil výkon stavebných prác pre spoločnosť FENICIA LLC., o čom predložil aj príslušné doklady, ako však správca dane zistil, svedok mal až do 31.10.2014 prerušený výkon živnosti. Tiež nesedel čas, kedy bol činný pre spoločnosť FENICIA LLC. Zatiaľ čo svedok C. Q. sa vo svojej výpovedi zmiňoval o prvých troch mesiacoch roka 2014, z výpovede svedka I. C. bolo zistené, že práce mal realizovať až od marca 2014. S tým súvisí ďalší zistený rozpor, keď svedok Q. vypovedal o fakturácii za vykonané práce už v mesiaci marec 2014, pričom svedok C. podľa ním doloženej faktúry túto vystavil až v júni 2014. Svedkovia C. Q. a I. C. zhodne potvrdzovali, že materiál na rekonštrukčné práce zabezpečoval C. s tým, že mu ich Q. preplácal. Vo svojej prvotnej výpovedi však svedok C. Q. vypovedal, že časť materiálu zohnal živnostník a časť spoločnosť FENICIA LLC.

5. Uviedol, že významným faktorom pri hodnotení výpovede svedka C. Q. boli aj skutočnosti, ktoré vyplynuli z výpovede konateľa žalobcu, V. C. F.. Ten vypovedal, že rekonštrukčné práce na Hoteli Magnus zabezpečoval nájomca hotela, spoločnosť ACCOM, s.r.o. zastúpená pánom I., o ktorom sa svedok C. Q. ako zástupca dodávateľskej spoločnosti ani raz nezmiňoval vo svojich opakovaných výpovediach. Konateľ žalobcu pritom nemal vedomosť o skutočnom dodávateľovi prác a tovarov, resp. o subdodávateľskom spôsobe zabezpečenia rekonštrukcie Hotela Magnus.

6. Výsledky MVI z Českej republiky, ktoré sa týkali opráv PC sieti, výslovne popreli tvrdenie svedka Q. o ich dodaní spoločnosťou PAOLINO GRANDO, s.r.o. so sídlom v Českej republike. V odvolacom konaní predložené čestné prehlásenie I. F. zo dňa 23.10.2015, konateľa spoločnosti PAOLONO GRANDO, s.r.o., pritom podľa názoru súdu nemožno brať v úvahu, nakoľko podľa súdnej praxe toto nie je dôkazom, a ktoré ani nebolo podložené iným dôkazom svedčiacim o jeho materiálnej podstate.

7. Pokiaľ ide o vedenie účtovníctva spoločnosti FENICIA LLC., svedok C. Q. pôvodne vypovedal, že firemné účtovníctvo mal na starosti V. I. Y., ktorý ho viedol na počítači. Dodatočne spresnil, že účtovníctvo si viedol on na počítači a V. Y. mu len vypomáhal. Zálohy účtovníctva ale nemal k dispozícii, nakoľko sa mu počítač minulý mesiac pokazil. Nepoznal pritom ani názov účtovného softwaru. Absenciu účtovných dokladov za mesiac január až júl 2014 vysvetlil ich odcudzením. Nevedel pritom ale vysvetliť, kde sa nachádza účtovníctvo za august 2014.

8. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti správny súd vyhodnotil výpovede svedka C. Q. ako nehodnoverné. Jeho svedecké výpovede trpeli nielen podstatnými vnútornými rozporami, ale v rozhodujúcich bodoch sú v nesúlade aj s výpovedami ďalších svedkov, resp. s inými dôkazmi. Pre svedka C. Q. je tiež typické, že svoje nasledujúce vyjadrenia vždy menil a prispôboval už známym skutočnostiam, aby vyvolal dojem objektívnosti. Z týchto dôvodov preto správny súd jeho výpovediam neuveril. Za nedôveryhodnú správny súd vyhodnotil aj výpoveď svedka I. C., ktorý mal pozastavenú živnosť až do 31.10.2014, čo vylučuje skutočný výkon stavebných prác pre spoločnosť FENICIA LLC., resp. robí nereálnym možnosť vystavenia faktúr pre túto spoločnosť.

9. Krajský súd mal za to, že zistené skutočnosti tak vylučujú, aby spoločnosť FENICIA LLC. v rozhodnom zdaňovacom období mohla byť dodávateľom služieb žalobcovi. Pochybnosti správcu dane o

realnosti fakturovaného dodávateľa, spoločnosti FENICIA LLC., sú tak založené na relevantných faktoch, ktoré nesvedčia možnosti, aby v júni 2014 mohla táto spoločnosť reálne poskytnúť žalobcovi služby uvedené na sporných faktúrach. Na základe uvedených skutočností, keď nebol preukázaný skutočný pôvod vykonaných plnení, mal preto správny súd za to, že sporné faktúry nepredstavujú zákonný podklad na odpočet DPH. Pretože spoločnosť FENICIA LLC. nemohla v júni 2014 reálne dodať žalobcovi zdaniteľné plnenia, existenciu ktorých správca dane nespochybňoval, nevznikla jej z tohto dôvodu daňová povinnosť (ale len formálne z dôvodu uvedenia na faktúre), ktorá by následne zakladala nárok žalobcu na odpočet DPH uvedenej na faktúrach od spoločnosti FENICIA LLC. ako dodávateľa služieb.

10. Súd vyhodnocoval, že pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa toho kto a v akom rozsahu znáša v daňovom konaní dôkazné bremeno s poukazom na jeho vyjadrenie, že predložil všetky jemu dostupné doklady preukazujúce skutočné dodanie plnení, je podľa správneho súdu potrebné si uvedomiť, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH sú stanovené kumulatívne a objektívne, t.j. na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet DPH. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a za dobromyseľnosti daňového subjektu (žalobcu). Naopak, zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužitelnosť, aby daňový subjekt, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné plnenie bolo reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre. Samotná faktúra a doklady o ich úhrade sú len formálnou podmienkou uplatnenia si nároku na odpočítanie DPH na vstupe, nie však postačujúcou, pokiaľ nie sú odrazom reálneho plnenia.

11. Bolo preto základnou povinnosťou žalobcu ako daňového subjektu preukázať, že má na vrátenie dane právny nárok. Následne správca dane je oprávnený a zároveň i povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na uplatnené vrátenie DPH. Ak správca dane vykonaným preverovaním preukázateľne spochybni deklarovany zdaniteľný obchod, bolo na daňovom subjekte, aby túto pochybnosť odstránil (vyvrátil), inak nie je možné priznať nárok na vrátenie dane.

12. Zhrnul, že v súdenom prípade dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, ktorý si nárok na odpočet DPH zo sporných dokladov uplatnil, a preto bolo jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje v súlade so zákonnými podmienkami a v súlade so skutočnosťou. Správca dane následne verifikoval skutočnosti a doklady predložené žalobcom, od ktorého bolo možné spravodlivo požadovať preukazovanie len tých skutočností, ktoré mohol reálne ovplyvniť, lebo boli v jeho právnej sfére vplyvu, a na ktoré sa viaže jeho dôkazné bremeno. S poukazom na uvedené preto súd vyhodnotil námietky žalobcu za nedôvodné. Bol to práve správca dane, ktorý v súlade s § 46 ods. 5 a § 24 ods. 2 Daňového priadku vlastným aktívnym preverovaním a dokazovaním spochybnil dodanie služieb fakturovaným dodávateľom, čím sa dôkazné bremeno presunulo na žalobcu, ktorý preukázané pochybnosti nevyvrátil.

13. Pretože v konaní úspešný žalovaný si nárok na náhradu trov konania neuplatnil a na ich náhradu žalovanému správny súd ani nezistil spravodlivý dôvod, žalovanému náhradu trov konania nepriznal s poukazom na § 168 S.s.p.

II.

Kasačná sťažnosť sťažovateľa

14. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v postavení žalobcu v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/, písm. g/ a písm. h/ SSP. Žiadal, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zmenil a zrušil rozhodnutie žalovaného alebo alternatívne zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne a zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

15. Sťažovateľ sťažnostné body odôvodnil nasledovne :

15.1. Nesprávnym procesným postupom krajský súd znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

15.2. Správca dane a žalovaný neuznal žalobcovi za zdaňovacie obdobie jún 2014 odpočet DPH na vstupe vo výške 5.967,97 € z dodávateľských faktúr spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka za výkon stavebných opráv a za zabezpečenie opráv PC siete. Teda išlo o 2 rozličné činnosti, ktoré spoločnosť FENICIA LLC. vykonávala pre žalobcu a za ktorých výkon vystavila aj predmetné faktúry. Vo vzťahu k výkonu stavebných prác a opráv zo spisu vyplýva zhoda pri výpovedi p. Q. (za spoločnosť FENICIA LLC.) a p. I. C. (subdodávateľ) ohľadne dodania fakturovaných prác (zabezpečovanie materiálu, jeho preplácanie, samotný výkon prác na objekte Hotela Magnus v Trenčíne), k potvrdeniu čoho došlo aj pri samotnom miestnom zisťovaní správcom dane. Správcovi dane žalobca ďalej odovzdal fotodokumentáciu zachytávajúcu priebeh stavebných prác, na ktorých je zachytený aj p. C.. Kontrolné výkazy DPH spoločnosti FENICIA LLC. taktiež preukazujú realizáciu stavebných prác zo strany dodávateľskej spoločnosti FENICIA LLC. Správny súd však tieto skutočnosti nebral do úvahy, vyhodnotil výpovede zástupcu dodávateľskej spoločnosti FENICIA LLC. (p. Q.Y.) a jeho subdodávateľa (C.. C.) za nedôveryhodné a skonštatoval, že „zistené skutočnosti tak vylučujú, aby spoločnosť FENICIA LLC. v rozhodnom období mohla byť dodávateľom služieb a tovarov žalobcovi“.

15.3. V tejto súvislosti poukázal na tú skutočnosť, že výpoveď svedka I. C. (subdodávateľa) súd vyhodnotil za nedôveryhodnú iba preto, že „do 31.10.2014 mal pozastavenú živnosť, čo vylučuje skutočný výkon stavebných prác pre spoločnosť FENICIA LLC., resp. robí nereálnym možnosť vystavenia faktúr pre túto spoločnosť“. Žalobca sa nestotožnil so závermi krajského súdu v otázke konštatovania príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti subdodávateľa C. vo vzťahu k Okresnému úradu, odboru živnostenského podnikania a vylúčením skutočného výkonu stavebných prác v objekte Hotela Magnus pre spoločnosť FENICIA LLC. To, že I. C. ako subdodávateľ napriek pozastavenej živnosti vykonával stavebné práce pre spoločnosť FENICIA LLC. a za výkon svojich prác aj vystavil faktúry, nemôže byť na ujmu žalobcovi, ktorý predsa nemal dôvod preverovať tieto skutočnosti, keďže objednané práce boli vykonané včas a s ich kvalitou bol žalobca spokojný. Za tieto práce spoločnosť FENICIA LLC. vystavila faktúry, ktoré žalobca aj uhradil.

15.4. Realizácia diela spoločnosťou FENICIA LLC. prostredníctvom jedného alebo viacerých subdodávateľov je v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti a nijako nezbavuje spoločnosť FENICIA LLC. zodpovednosti za vady diela. Žalobca nemal žiadne právo a ani povinnosť preverovať existenciu oprávnení na výkon činnosti dodávateľov spoločnosti FENICIA LLC., keďže bol v priamom zmluvnom vzťahu iba so spoločnosťou FENICIA LLC. a nie s jej jednotlivými dodávateľmi.

15.5. Správny súd ďalej svoje rozhodnutie odôvodnil aj tým, že „konateľ žalobcu pritom nemal vedomosť o skutočnom dodávateľovi prác a tovarov, resp. o subdodávateľskom spôsobe zabezpečenia rekonštrukcie Hotela Magnus“. V tejto súvislosti konštatoval, že uvedený záver je v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže konateľ žalobcu Ing. Pavol Zafko v zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 28.7.2015 uviedol nasledovné : „To boli rekonštrukčné a opravárenské práce, nebolo potrebné stavebné povolenie. Všetky práce boli realizované v priestoroch hotela MAGNUS, Považská ulica v Trenčíne. Nevieťm o inom dodávateľovi ako FENICIA LLC. Práce boli vykonávané priebežne počas roku 2014, práce som zastavil vo februári 2015“. Žalobcovi nie je z odôvodnenia samotného rozsudku zrozumiteľné, ako dospel krajský súd k vyššie uvedenej konštatácii. Žalobca sa môže iba domnievať, že správny súd svoju konštatáciu stavia na skutočnosti, že svedok C.. Q. sa ako zástupca dodávateľskej spoločnosti ani raz nezmiel vo svojich opakovaných výpovediach o C.. I., zástupcom spoločnosti ACCOM s.r.o. ako nájomcom Hotela Magnus, ktorý mal byť pre žalobcu organizátorom všetkých rekonštrukčných prác. V tejto súvislosti upozornil, že správca dane sa pri výsluchoch C.. Q. zameriaval na jeho vzťahy so subdodávateľmi a správcu dane nezaujímal vzťah medzi žalobcom a C.. Q. (resp. spoločnosťou FENICIA LLC.). Žalobca mal za to, že správca dane v prípade akýchkoľvek pochybností

vzniknutých v rámci daňového konania mal možnosť klásť otázky, avšak ani jedna otázka správcu dane nesmerovala ku komunikácii medzi spoločnosťou FENICIA LLC. a žalobcom, resp. medzi spoločnosťou FENICIA LLC. a p. I. (zástupcom spoločnosti ACCOM s.r.o.). Pán I. dokonca nebol správcom dane ani predvolaný na výsluch, napriek tomu, že bol prítomný pri miestnom zisťovaní. Bolo nezrozumiteľné, ako správny súd dospel k záveru, že konateľ žalobcu nemal vedomosť o skutočnom dodávateľovi prác a tovarov, resp. o subdodávateľskom spôsobe zabezpečenia rekonštrukcie. Takéto výroky súdu nekorešponujú so skutočným stavom. Konateľ žalobcu splnomocnil na realizáciu rekonštrukčných prác svojho nájomcu (ACCOM s.r.o. - p. I.) a táto skutočnosť nebola žiadnym subjektom v daňovom konaní (a ani počas konania pred správnym súdom) spochybnená, prípadne sporná. Z tohto dôvodu žalobca ani nemal vedomosť o tom, že je jeho povinnosťou vyvrátiť akúkoľvek pochybnosť tohto druhu a reagovať na pochybnosti správcu dane, žalovaného a správneho súdu. Pokiaľ sa táto okolnosť začala javiť spornou, mal byť vypočutý p. I., ktorý ako zástupca ACCOM s.r.o. dielo pre žalobcu od spoločnosti FENICIA LLC. zabezpečil, resp. iné osoby. Výsluch p. I. navrhol aj právny zástupca žalobcu na ústnom pojednávaní pred Krajským súdom v Trenčíne dňa 23.11.2017, avšak správny súd sa s týmto návrhom na doplnenie dokazovania nijako nevysporiadal.

15.6. Vzhľadom na tieto skutočnosti, ako aj vzhľadom na zásadu viazanosti správneho súdu skutkovými zisteniami orgánom verejnej moci (správca dane pri dokazovaní nezistil tú skutočnosť, že by konateľ žalobcu nemal vedomosť o skutočnom dodávateľovi prác a tovarov, resp. o subdodávateľskom spôsobe zabezpečenia rekonštrukcie) a berúc do úvahy fakt, že správny súd nevykonal navrhované dokazovanie napriek možnosti doplniť dokazovanie nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia (§ 119 SSP), mal žalobca za to, že správny súd v odôvodnení svojho rozsudku uvádza konštatácie, ktoré nevyplývajú z vykonaného dokazovania.

15.7. Vo vzťahu k zabezpečeniu opráv PC siete nebolo zo strany správcu dane vykonávané žiadne dokazovanie a taktiež rozhodnutie žalovaného neuvádza žiadne pochybnosti k vzniku zdaniteľného plnenia na strane spoločnosti FENICIA LLC. Preto je pre žalobcu nezrozumiteľné odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v otázke spochybnenia práva žalobcu na odpočítanie DPH z faktúry č. 14/05/06 zo dňa 9.5.2014 za zabezpečenie opráv PC siete. Počas miestneho zisťovania p. I. (správca objektu) oboznámil pracovníčky daňového úradu aj so vzniknutou poruchou, ako aj so skutočnosťou, že opravu PC siete zabezpečovala FENICIA LLC., organizačná zložka. Keďže správca dane ohľadne zabezpečenia opráv PC siete nevykonával ďalšie dokazovanie, žalobca považoval túto otázku za nespornú. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie žalovaného neobsahovalo zrozumiteľné a vyčerpávajúce odôvodnenie nepriznania nároku žalobcu na odpočet DPH z faktúry č. 14/05/06 zo dňa 9.5.2014 za zabezpečenie opráv PC siete, žalobca považoval rozhodnutie žalovaného za nedostatočne odôvodnené.

15.8. Krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Daňovým subjektom, voči ktorému Daňový úrad vydal rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane je žalobca, ktorý v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH splnil všetky podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH. Na splnenie uvedených podmienok sa zo zákona viaže nárok na odpočet DPH. Žalobca predložil správcovi dane všetky faktúry vystavené dodávateľskou spoločnosťou FENICIA LLC., organizačná zložka spolu s účtovným denníkom žalobcu, z ktorého je zrejmé uhradenie vystavených faktúr spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka. Prílohou faktúr boli aj podrobné súpisy prác, ktorých reálne uskutočnenie bolo následne skontrolované aj správcom dane počas miestneho zisťovania, ktoré sa uskutočnilo dňa 5.8.2015 v priestoroch Hotela Magnus v Trenčíne. Žalobca predložil správcovi dane aj fotodokumentáciu o priebehu stavebných prác, ako aj fotodokumentáciu reklamných billboardov a reklamných letákov. Existenciu zdaniteľného plnenia pred správnym súdom už správca dane nespochybňoval ani vo vzťahu k stavebným prácam a ani vo vzťahu k ďalším dodaným službám (grafické práce, reklamné služby, letáky a tlačoviny, oprava PC siete).

15.9. Namietal, že krajský súd na jednej strane konštatuje, že existenciu zdaniteľného plnenia správca dane nespochybnil, avšak z dôvodu, že dodávateľskej spoločnosti FENICIA LLC. podľa hodnotenia správcu dane nevznikla daňová povinnosť (pretože spoločnosť FENICIA LLC. nevedela preukázať svoju činnosť), nedošlo k založeniu nároku žalobcu na odpočet DPH uvedenej na faktúrach od spoločnosti FENICIA LLC. Predmetné konštatovanie krajského súdu však nemá právny základ v ustanovení § 49

ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH, keď v zmysle druhej vety § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ (v tomto prípade žalobca) môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb (v tomto prípade dodávateľskou spoločnosťou FENICIA LLC.), ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané. Keďže došlo zo strany iného platiteľa (FENICIA LLC.) k uplatneniu dane voči žalobcovi, a následne zo strany žalobcu došlo aj k úhrade faktúr dodávateľskej spoločnosti (vrátane uplatnenej DPH), niet pochybnosti o tom, že podmienky stanovené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH, na splnenie ktorých sa zo zákona viaže nárok na odpočet DPH boli zo strany žalobcu bez výhrad správcu dane splnené. Zároveň bolo preukázané, že došlo aj k reálnemu uskutočneniu zdaniteľného plnenia.

15.10. Správca dane, ako aj žalovaný a krajský súd zhodne poukazujú na skutočnosti, ktoré sa v zásade týkajú iného daňového subjektu a za ktoré zodpovedá iný daňový subjekt, a týmito skutočnosťami odôvodňujú svoje rozhodnutia. Konateľ žalobcu V. Z. C. F. bol správcom dane predvolaný k výsluchu iba jedinýkrát, a to dňa 28.7.2015, počas ktorého správcovi dane odpovedal na všetky otázky týkajúce sa dodania objednaných služieb zo strany žalobcu dodávateľskou spoločnosťou FENICIA LLC. Konateľ žalobcu jednoznačne do zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 28.7.2015 uviedol, že všetky práce boli realizované v priestoroch Hotela Magnus, Považská ulica v Trenčíne, nevedel o inom dodávateľovi, ako FENICIA LLC“.

15.11. Vo vzťahu k všeobecnému dôkaznému bremenu daňového subjektu vyplývajúceho z § 24 ods. 1 zákona o správe daní zdôraznil, že žalobca v daňovom konaní preukázal všetky skutočnosti, ktoré bol povinný uvádzať v daňovom priznaní a taktiež v rámci poskytovania súčinnosti sa usiloval správcovi dane predložiť všetky písomnosti, ktoré mal k dispozícii a za ktorých preukazovanie niesol žalobca aj zodpovednosť.

15.12. Krajský súd v konaní porušil zákon, a to tým, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 odsek 1 písmeno h SSP). V súvislosti s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, od ktorých sa krajský súd pri svojom rozhodovaní odklonil: rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.3.2011 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2010 zo dňa 19.8.2010.

15.13. Navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. 100017634/2016 zo dňa 5.1.2016 a rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 20934426/2015 zo dňa 5.10.2015 zrušuje a vec vracia Daňovému úradu Trenčín na ďalšie konanie, alebo, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. 100017634/2016 zo dňa 5.1.2016 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie, resp. aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti

16. K podanej kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný svojim písomným podaním, v ktorom uviedol, že k sťažnostným námietkam žalobcu, uvedeným v podanej kasačnej sťažnosti a týkajúcich sa rozhodovania a postupu Krajského súdu v Trenčíne, sa žalovaný vyjadrovať nebude, nakoľko nie je oprávnený vyjadrovať sa k postupu a rozhodovacej činnosti krajského súdu. V ostatnom žalovaný naďalej v plnom rozsahu zotrval na skutočnostiach a záveroch uvedených ako v žalobou napadnutom rozhodnutí, tak aj vo svojom stanovisku k žalobe, to znamená, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 100017634/2016 zo dňa 5.1.2016, ako aj jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie správcu dane, sú vydané v súlade s platnými právnymi predpismi.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

17. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 492 ods. 1 SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu-sťažovateľa je dôvodná. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP dňa 28.3.2019 s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu - www.nsud.sk. Mal za to, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je dôvodná a preto podľa § 462 ods. 2 S.s.p. rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie

18. Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu ako aj žalovaného zistil, že Daňový úrad Trenčín pobočka Prievidza vykonal u daňového subjektu - žalobcu daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2014, ktorá bola rozšírená na apríl až august 2014. O výsledku daňovej kontroly bol spísaný protokol č. 20743061/2015 z 27.8.2015 (ďalej len „protokol“), ktorý bol spolu s výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedených v protokole doručený daňovému subjektu dňa 2.9.2015, ku ktorému sa nevyjadril. Správca dane v kontrolovanom zdaňovacom období - jún 2014 nepriznal platiteľovi dane nárok na odpočítanie DPH uvedených v predložených záznamoch DPH, z dodávateľských faktúr za dodanie tovarov a služieb (zabezpečenie stavebných opráv a zabezpečenie opráv PC siete, špecifikácia faktúr sa nachádza jednak v rozsudku krajského súdu a jednak v rozhodnutí správcu dane), ktoré mala dodať spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka, Ružová dolina 6, 821 08 Bratislava. Výsledkom kontroly bolo zistené porušenie ust. § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ zákona o DPH s tým, že neboli splnené podmienky pre uplatnenie práva na odpočítanie dane z prijatých dodávok tovarov a služieb.

19. Po skončení daňovej kontroly správca dane rozhodnutím pod č. 20934426/2015 zo dňa 5.10.2015 vyrubil platiteľovi dane rozdiel dane v sume 5.967,97 €, ktoré bolo doručené platiteľovi dane dňa 13.10.2015. Po podaní odvolania žalobcom, žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane rozhodnutím, ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu pred správnym súdom.

V.

Právne predpisy a právne názory Najvyššieho súdu SR

20.. Na prvom mieste sťažovateľ tvrdí, že správny súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušenie tohto práva postupom krajského súdu odôvodnil sťažovateľ okrem nedostatočného vysporiadania sa s jeho argumentáciou najmä skutočnosťami, ktoré boli zamerané na neúplnosť niektorých skutkových zistení, či na svojvoľné a nesprávne právne vyhodnotenie zistených skutočností.

21. Kasačný súd upozorňuje napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 6. marca 2017 vo veci sp. zn. 3Cdo/26/2017, z ktorého záverov plynie, že „v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“. Hoci ide o tzv. civilnú judikatúru, táto je

plne aplikovateľná i v prostredí Správneho súdneho poriadku v súvislosti s vadami zmätočnosti konania pred krajským súdom podľa § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.

22. Pokiaľ ide o nedostatky odôvodnenia rozsudku, tieto vo všeobecnosti môžu predstavovať taký zásah do procesných práv účastníka, ktorý vedie k porušeniu práva na spravodlivý proces, len vo výnimočných prípadoch (porovnaj R 2/2016), za ktoré judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva považuje napríklad úplnú absenciu odôvodnenia, alebo stav, keď rozhodnutie trpí vadami „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri najmä vec Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), alebo ide o vady majúce za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Aj podľa skoršej judikatúry Najvyššieho súdu (R 111/1998) v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch (dovoleniach podaných podľa Občianskeho súdneho poriadku) nepreskúmateľnosť rozsudku nezakladá jeho zmätočnosť; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť rozhodnutia všeobecného súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania, majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), s čím sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, I. ÚS 547/2016 a iné).

23. Podľa názoru kasačného súdu v prejednávacom prípade obsahuje rozsudok krajského súdu všetky zákonom predpísané náležitosti (§ 139 S.s.p.), vrátane označenia ustanovení, ktoré krajský súd aplikoval a vyvodil z nich svoje právne závery. Rozsudok krajského súdu dáva jasnú odpoveď, prečo a na základe čoho krajský súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Za procesnú vadu konania v zmysle § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p. nemožno považovať to, že rozhodnutie nie je odôvodnené podľa predstáv sťažovateľa.

24. Kasačný súd pripomína, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6Sžo/84/2007, sp.zn. 6Sžo/98/2008, sp.zn. 1Sžo/33/2008, sp.zn. 2Sžo/5/2009 či sp.zn. 8Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

25. Zásadne nie je úlohou správneho súdu, a teda ani súdu kasačného, aby zisťoval alebo ustaľoval skutkový stav či nanovo vyhodnocoval dôkazy vykonané v daňovom konaní. Jeho úlohou naopak je posúdiť okrem iného to, či správca dane, resp. žalovaný postupovali pri zisťovaní skutkového stavu zákonným spôsobom, nasledovali pritom pravidlá logického uvažovania a či riadne popísali svoje hodnotiace úvahy. Práve pri tomto prieskume do popredia často vystupuje, a tak je tomu i v tomto prípade, právna otázka dôkazného bremena, teda ktoré skutočnosti či tvrdenia je povinný preukazovať daňový subjekt, a čo naopak dokazovať nemusí - v takom prípade dôkaz o opaku zaťažuje správcu dane.

26. Daňový subjekt je podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku povinný preukazovať a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov; b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania; c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. V zmysle § 19 ods. 2 a § 49 ods. 2 písm. a/ zák. č. 222/2004 Z.z. je takou skutočnosťou aj dodanie tovaru alebo služby platiteľom, ktorý faktúru ako dodávateľ vystavil. Aj v predloženej veci je sporné práve to, či skutočným dodávateľom stavebných (služieb) bol deklarovaný dodávateľ. Pokiaľ žalobca tvrdí, že vykonávateľom prác bol tento subjekt, sám alebo prostredníctvom subdodávateľov, zaťažuje ho dôkazné bremeno vo vzťahu k tomuto tvrdeniu; pri jeho neunesení zostáva iba nepreukázaným tvrdením.

27. Faktúra, doklad o jej zaplatení a iné doklady vystavené deklarovaným dodávateľom nepochybne sú dôkaznými prostriedkami, ktoré podporujú tvrdenia daňového subjektu obsiahnuté v daňovom priznaní, že práve tento dodávateľ mu naozaj tovar alebo službu dodal. Obvykle ide o písomnosti, ktoré je možné pomerne ľahko vyhotoviť na počítači s tlačiarňou. Ich vierohodnosť je potom podporená osobou ich

vystaviteľa, ktorý ich spravidla podpisuje, ale aj podnikateľským zázemím a minulosťou dodávateľa. V prípade, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že takéto písomnosti naozaj odrážajú (a teda dokladujú) uskutočnené zdaniteľné plnenie, je možné v nich obsiahnuté informácie považovať za relevantný či rozhodujúci dôkaz. Ak však správca dane pri preverovaní týchto tvrdení narazí na skutočnosti a dôkazy spochybňujúce či priamo popierajúce tvrdenia z predložených dokladov, je namieste a v súlade so zákonom, keď považuje tieto tvrdenia za nepreukázané a vyzýva daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov. Takým dôkazom môže byť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 24 ods. 4 prvá veta Daňového poriadku). Nie je presne predpísané, aké dôkazy je potrebné predložiť, vždy to závisí od konkrétnej dôkaznej situácie a charakteru dokazovaných skutočností.

28. Keďže súčasťou dôkaznej povinnosti daňového subjektu je pri uplatnení odpočtu DPH aj to, že príslušné zdaniteľné plnenie dodal konkrétny platiteľ, ktorý vyhotovil dodávateľskú faktúru, musí si daňový subjekt zaobstarať dostatok dôkazných prostriedkov preukazujúcich jednak samotné uskutočnenie deklarovaného plnenia, ako aj to, že plnenie poskytol dodávateľ uvedený na faktúre. V prípade, že takéto dôkazy v daňovom konaní nepredloží, vystavuje sa riziku, že neunesie dôkazné bremeno, čo môže mať za následok neuznanie práva na odpočítanie DPH.

29. Dôkazná povinnosť žalobcu sa v prejednávacom prípade bezpochyby neskončila zistením, že všetky deklarované služby zabezpečoval prostredníctvom dodávateľa. Skutočnosť, že jeho zástupcovi mali byť odcudzené doklady k predmetným obchodom z motorového vozidla, neznamená, že od žalobcu nemožno spravodlivo požadovať predloženie ďalších dôkazov o skutočnom poskytnutí deklarovaných plnení dodávateľom, resp. jeho subdodávateľom. Tým, že žalobca zadal uskutočnenie deklarovaných služieb dodávateľovi, ktorý ich mal zabezpečiť prostredníctvom subdodávateľov, sa žalobca nezbavil dôkazného bremena voči správcovi dane vo vzťahu k preukázaniu prijatia tovarov alebo služieb subjektom uvedeným na faktúre, z ktorej si uplatňuje odpočítanie dane.

30. K namietanej neúplnosti skutkových zistení kasačný súd poukazuje na to, že podľa výpovede štatutárneho zástupcu žalobcu V. C. F. pred správcom dane rekonštrukčné práce na objekte hotela MAGNUS v Trenčíne mal obstaráť nájomca hotela - spoločnosť ACCOM, s. r. o. (C. I.), pričom objednávateľom prác mal byť žalobca a vykonávateľom spoločnosť FENICIA LLC, organizačná zložka. Podľa sťažovateľa sa správca dane zamerlal v dokazovaní na preukázanie skutočností týkajúcich sa vzťahu medzi dodávateľom (FENICIA LLC) a jeho subdodávateľom (I. C.). V kasačnej sťažnosti namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s dôkazným návrhom na vypočítanie zástupcu spoločnosti ACCOM, s. r. o. C. I., ktorý mal predniesť právny zástupca sťažovateľa na pojednávaní pred krajským súdom.

31. Po preštudovaní zápisnice o pojednávaní konanom dňa 23.11.2016 kasačný súd konštatuje, že uvedený procesný návrh bol uznesením správny súdom zamietnutý, avšak z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, prečo z akých dôvodov tento návrh na vykonanie dokazovania bol zamietnutý. Kasačný súd sa však stotožňuje s tvrdením sťažovateľa, že pre spoľahlivé zistenie skutkového stavu bolo žiadúce vypočítať zástupcu spoločnosti ACCOM, s. r. o., ktorej žalobca prenajal hotel MAGNUS a ktorá mala podľa vyjadrenia konateľa žalobcu zabezpečiť vykonanie rekonštrukcie hotela.

32. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namieta nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu a chybnú aplikáciu § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, ktoré viedli krajský súd k rovnakému záveru, k akému došiel žalovaný, že nebolo preukázané dodanie služieb deklarovaným dodávateľom. Vykonané dôkazy podľa sťažovateľa preukazujú skutočné vykonanie deklarovaných rekonštrukčných prác a úprav v objekte hotela MAGNUS (čo nespochybňujú ani daňové orgány), ako aj skutočnosť, že pre žalobcovho dodávateľa stavebné práce (bez dodávok materiálu) vykonal I. C., ktorý to pred správcom dane potvrdil.

33. Kasačný súd je toho názoru, že napriek krajne nedôveryhodným tvrdeniam dodávateľa o odcudzení jeho účtovných dokladov z osobného motorového vozidla (čo je mimochodom medzi daňovými

subjektami v konaniach o odpočtoch DPH tvrdenie mimoriadne obľúbené) a zmenám vo svedeckých výpovediach štatutárneho zástupcu tejto spoločnosti C. Q.Č., sa jeho vyjadrenie o tom, že vykonanie stavebných prác zadal Michalovi C., zhoduje s výpoveďou samotného I. C. a podľa žalobcu vyplýva nielen zo súpisov prác tvoriacich prílohy vystavených faktúr, ale aj zo správcom dane predloženej fotodokumentácie o priebehu stavebných prác, ktorých reálne uskutočnenie bolo skontrolované správcom dane počas miestneho zisťovania dňa 05.08.2015.

34. Kasačný súd je toho názoru, že pokiaľ správca dane nespochybňuje uskutočnenie deklarovaných stavebných prác a okrem riadnych daňových a účtovných dokladov sťažovateľa má k dispozícii dôkazy o tom, že sťažovateľ na vykonanie predmetných prác kontrahoval deklarovaného dodávateľa (FENICIA LLC), ktorý ich uskutočnenie zadal subdodávateľovi (I. C.) a ten to potvrdil, pričom práce vykonával ešte po začatí daňovej kontroly a dokonca má byť aj zachytený na fotodokumentácii, nemôže bez konkrétnych a hmatateľných indícií reálne spochybňujúcich uvedené skutočnosti vysloviť záver, že predmetné zdaniteľné obchody sa neuskutočnili tak, ako boli deklarované a ako vyplývajú z vykonaných dôkazov. Krajský súd, ktorý sa za daných okolností stotožnil s právnymi závermi žalovaného, preto za danej dôkaznej situácie vychádzal z nesprávneho posúdenia veci.

35. Záver krajského súdu o tom, že I. C. nemohol práce vykonať a vystaviť za ne faktúry, pretože mal až do 30.10.2014 pozastavený výkon živnosti, je nesprávny, pretože prípadné porušenie povinností (registračných, odvodových, daňových a prípadne iných) voči iným štátnym orgánom samo o sebe neznamená, že menovaný práce nevykonával. Napokon správca dane mohol včas preveriť na mieste samom, kto stavebné práce skutočne vykonával, keďže daňová kontrola sa u žalobcu vykonávala od júla 2014 a rekonštrukčné práce prebiehali až do februára 2015.

36. Kasačný súd je ďalej toho názoru, že správca dane hodnoverne nespochybnil, že žalobcom označený dodávateľ stavebných prác nezabezpečil ich skutočné vykonanie u subdodávateľa. V tomto smere je jeho záver nedostatočne podložený. Daňové orgány oboch stupňov vychádzali predovšetkým z nepriamych dôkazov, poukazovali na rozpory vo výpovediach zástupcu dodávateľa, resp. subdodávateľa prác, avšak tieto rozpory sa nesnažili odstrániť dodatočnou výpoveďou konateľa žalobcu a dôsledným využitím jeho dôkazného bremena, prípadne vypočutím štatutárneho zástupcu spoločnosti ACCOM, s. r. o. pána I., ktorá mala vykonanie rekonštrukcie hotela MAGNUS zabezpečiť. Žalovaný sa nezaoberal ani primeranosťou hodnoty dodávateľom fakturovaných stavebných prác, najmä v tom zmysle, 2.000,- eur, no dodávateľ fakturoval žalobcovi za tieto plnenia desiatky tisíc eur. Zákonnosť tohto počínania žalobcu a jeho dodávateľa v daňovom konaní posudzovaná nebola a preto túto otázku nemohol skúmať ani správny súd. Tu treba znovu zdôrazniť dôkazné bremeno žalobcu, ktorý si uplatňuje odpočítanie dane.

Podľa § 49 ods. 1 zák. o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zák. o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zák. o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 19 ods. 2 zák. o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

37. O nesprávne právne posúdenie veci zo strany krajského súdu ide vtedy, ak použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Podľa názoru kasačného súdu za daných skutkových zistení dospel krajský súd na základe nesprávnej aplikácie citovaných ustanovení zákona o DPH na zistený skutkový stav k nesprávnemu právnemu záveru, že žalobcovmu dodávateľovi v súvislosti s rekonštrukciou hotela Magnus v Trenčíne nevznikla daňová

povinnosť a žalobca preto nemá nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr za stavebné práce. Z uvedených dôvodov kasačný súd uzavrel, že žalovaný posúdil vec v naznačenom smere nesprávne a keďže krajský súd sa s jeho názorom stotožnil, bolo nutné zmeniť napadnutý rozsudok a zrušiť rozhodnutie žalovaného a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Obdobne pozri aj rozhodnutia NS SR č.k. 1Sžfk/86/2017 zo dňa 27.11.2018, č.k. 1Sžfk/38/2017 zo dňa 27.11.2018 a 1 Sžfk/37/2017 zo dňa 19.06.2018.

38. Úlohou daňových orgánov v ďalšom konaní bude v intenciách právneho názoru kasačného súdu opätovne vyhodnotiť všetky zhromaždené i žalobcom predložené dôkazy, prípadne dokazovanie doplniť a z tohto nového vyhodnotenia skutkových zistení vyvodiť zodpovedajúce právne závery.

39. Posledným sťažnostným bodom kasačnej sťažnosti o odklone od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu sa kasačný súd nezaoberal, pretože sťažovateľ síce citoval z rozhodnutí tohto súdu, avšak neuviedol, v čom má spočívať ustálená rozhodovacia prax a ako sa krajský súd od tejto praxe odchýlil.

40. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. a vzhľadom na úspech žalobcu v kasačnom konaní priznal mu úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov v tomto konaní.

41. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.